

3721

3. Beh. af Forsl. t. Finantslov f. Finantsaaret 1880—81.

3722

men jeg har aldeles afholdt mig fra at sige, om det var høje eller lave eller, hvadsomhelst for Hensyn det var, som for mig havde været afgørende. Naar jeg ikke kan komme til at læse Dokumenterne uden under den Forudsætning, at jeg ikke meddele dem til Nogen, saa kan jeg ikke meddele dem til Andre, thi ellers maatte jeg have negtet at tage mod dem paa den Betingelse, Disse Dokumenter ere blevne Finantsudvalget tilfillede af den ærede Minister efter Opfordring, saa vidt jeg veed, fra Finantsudvalgets Side. Det tror jeg vist ikke, jeg tager feil i. Med Hensyn til den Bemærkning, der kom fra den ærede Læser, der sidst havde Ordet, som jo hørte med til de oprindelige Forslagsstillere, skal jeg bemærke, at jeg for min Part jo allerede har antydet, at jeg troede, at de, der interessere sig for Sagen, mulig gjorde Klogest i at tage den tilbage, at lade den falde paa dette Standpunkt (En Stemme: Ikke endnu); Ja, jeg for min Part har aldeles ingen Bemyndigelse til at erklære mig om Andet end om, hvad der angaar mig selv, og jeg siger blot, at for mit Vedkommende er der ikke Noget i veien derfor, men der er jo 3 andre Forslagsstillere, og det maa altsaa komme an paa dem, om de ville tage Forslaget tilbage eller ikke. For mit Vedkommende skal jeg sige, at dersom de ærede Herrer tage det tilbage, skal jeg ikke fastholde det.

Smith: Der er fra flere Sider udtalt Beklagelse over, at de nye Meddelelser angaaende den ærste Arvesag, der vare komne til Finantsudvalget, skulde holdes hemmelige. Jeg kan tilbørlig høre herpaa, idet nemlig nogle af disse Meddelelser skrive sig fra mig, saa at jeg har Raadighed over dem og altsaa kan meddele Indholdet deraf her, og jeg har ikke den mindste Betænkelighed ved at gjøre det. Jeg finder mig saa meget mere opfordret dertil, som jeg ikke kan lade de Uttringer staa uimodsagte, der falder fra det ærede Medlem for Nørresundby (Suel). Han har villet give det Udseende af, ogsaa i tidligere Foredrag, men endnu stærkere idag, som om det, der nu er slet, kun kunde tænkes paa Grund af, at Arv var indforporeret i Kongeriget, og som om de Myndigheder, under hvilke den nu var kommen, vare saa uhyndige i slestvigt Net, at der nu kunde passere, hvad der ikke tidligere havde kunnet passere. Det ærede Medlem

har dertil ganske vist knyttet den Erkendelse, at de Domstole, der havde haft med denne Sag at gjøre, kunde der ikke siges Noget paa, fordi Skiftet af 1825 overhovedet ikke var til at forstaa. Der er altsaa ikke direkte gjort noget Angreb mod nogen Domstol, men selv om det havde været Tilfældet, skulde jeg virkelig ikke have indladt mig paa noget Forsvar overfor Angrebet, thi vedkommende Doms Præmisser maatte selv indeholde et saadant Forsvar. Det ærede Medlem udtalte derhos, at det er ganske vist, at der her var slet en Uret, navnlig altsaa ved det Skifte, der blev holdt i 1825. Deri tror jeg, at det ærede Medlem feiler i høi Grad. Det er alt Andet end vist. Jeg for min Part — jeg kan naturligvis kun udtale min subjektive Formening, og den maa staa ligeoverfor det ærede Medlems — antager, at der ikke engang foreligger det ringeste Billighedsstrav i denne Sag, at der ikke er oplyst Noget, som kunde begrunde en Paastand paa, at Billighed krævede at erstatte en gjort Uret. Det ærede Medlem mente, at hans faktiske Fremstilling var rigtig og støttet paa Sagens Akter. Ja, naturligvis i Forødsagen er den ikke urigtig, men det er saa uheldigt, at alle de Momenter, han nu her idag har paaberaabt sig til Støtte for, at der maatte være begaaet en Uret i 1825, ere urigtige. Det ærede Medlem nævnte os først, at der ved Skiftet i 1825 skulde være tilfikkret Enken fri Begravelse, men det er urigtigt. Han har allerede idag nærmere oplyst, hvad det var, han sigtede til, nemlig, at der i Boet blandt Passiverne var opført 10 Rbl. til Enkens Begravelse. Det er Noget, som sker i ethvert Bo, idet der afholdes Omkostningerne ved den Afdødes Begravelse, at der da opføres en tilsvarende Sum for de Efterlevende. At denne Udgift opføres blandt Passiverne, vil altsaa sige, at samtlige Arvinger bidrage pro rata til Enkens Begravelse og hun selv med. Den, der i Virkeligheden kommer til at befoste Begravelsen, er den, der overtager Boet med samtlige Passiva. Det bliver altsaa Enkens Bo, naar Enken overtager Boet, og in casu er det Enken. Der er altsaa i Virkeligheden Intet i det Moment, det ærede Medlem paaberaabte sig, at der er tildelt Enken fri Begravelse. Dersom det var gaaet paa ganske sædvanlig Maade, at Sønnen havde faaet Gaarden, da skulde han have udredet en Afgætt til hende, blandt hvis Bestemmelser det naturligvis saa vilde